

Якби не музика, воно б іще нічого,
А так ось музика — і жаль за чимось, жаль.
Сміється, тужить і рида рояль,
Сміється й тужить жінка коло нього.

Чого ви, жінко? Ніченька ж яка!
Круг вікон сад спинається навшпиньки.
Летить легка по клавішах рука,
Це просто настрої, це мине, та й тільки.

А втім, даруйте: каюсь і мовчу,
Дивлюсь на вас, щасливу у задумі,
У музиці, у молодому сумі, —
І жаль чогось, і тужно до плачу.

Жаль мить оцю, вона, як сон, майне,
І ніченьку — такої вже не буде, —
І жінку, що поїде і забуде,
А може, й пам'ятатиме мене.
